



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 64/2014**  
**20.02.2014. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.Г. и др, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. С.Г., адв. С.М., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. 3147/2010 од 26.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4643/13 од 26.09.2013. године, у седници већа одржаној 20.02.2014. године, једногласно је донео

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Г., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. 3147/2010 од 26.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4643/13 од 26.09.2013. године.

**Образложење**

Пресудом Првог основног суда у Београду К. 3147/2010 од 26.06.2013. године, између осталих, окр.С.Г. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца.

Одлучујући о жалбама окр. Д.Б., окр. С.А. и браниоца окр. С.Г., Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 4643/13 од 26.09.2013. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окр.С.Г., адв. С.М. поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде закона – члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, да преиначи првостепену и одлуку донету по правном леку у делу који се односи на изречену санкцију, тако што ће окривљеном изрећи блажу казну, или да обе пресуде укине и предмет врати на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окр. С.Г. у поднетом захтеву не опредељује конкретно учињену повреду закона, а из образложења захтева произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП. Наведена повреда је, према наводима захтева, учињена тиме што је казна изречена окривљеном престрога, њеним изрицањем је повређен закон јер није правилно одмерена, а суд приликом одлучивања о казни није узео у обзир све олакшавајуће околности на страни окривљеног, које је дужан узети у обзир, као и да су у овом поступку били испуњени сви услови да се окривљеном изрекне условна осуда.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, која подразумева пре свега прекорачење овлашћења које суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, која се у суштини оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окр. С.Г.

У конкретном случају, првостепени суд је окр. С.Г., за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и 33. КЗ, за које га је огласио кривим, изрекао казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, при чему је, у складу са захтевом из члана 54. КЗ, имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене и образложене у првостепеној пресуди.

Следствено наведеном, првостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окр. С.Г., за кривично дело у питању, поступао у свему са овлашћењима које има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, односно повреду закона из члана 369. тачка 4. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02

и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) који је био на снази у време доношења првостепене пресуде, према којем се процењује законитост исте (члан 604. став 1.ЗКП). Повреду закона о којој је реч није учинио ни другостепени суд када је, нашао да не стоје жалбени разлози браниоца окр. С.Г. који се односе на одлуку о казни и његову жалбу одбио као неосновану.

Осталим наводима захтева, да окривљени није учинио дело са умишљајем, јер критичне вечери није кренуо у Београд са циљем да обија аутомобиле, да није прибавио никакву имовинску корист нити је његова свест и воља била усмерена ка том циљу, да је првостепени суд требало да одреди неуропсихијатријско вештачење окривљеног, да су одузети предмети нађени и враћени и у том смислу за оштећене није наступила штета, да вредност ЦД плејера током поступка није утврђена, односно утврђена је превисоко, бранилац оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља законски разлог из кога је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник**  
**Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Драгиша Ђорђевић,с.р.**